

Lepo pozdravljeni,

najprej iskrena hvala vsem, ki ste omogočili ta dogodek – organizatorjem na eni in drugi strani, s posrednim in neposrednim vložkom vseh sodelujočih, nenazadnje tudi osebi, ki bo za nami fizično počistila ta prostor. Hvala vsem, ki ste imeli zbirko »Krog« v mislih tudi po zaključenem branju, in tistim, ki ste jo predlagali za nominacijo. Ves čas po izidu zbirke me je namreč spremljal občutek, da nekako ne sodi v prevladujočo aktualno slovensko pesniško estetiko/etiko – da je preveč tiha, da bi jo slišali, čeprav seveda ni tiha ... in da je predvsem premalo »pametna«, da bi jo »razumeli«. V tem kontekstu mi je zelo ljuba Jenkova pesem »Modrijanom«, ki po mojem mnenju nakazuje tudi na bistvo problema sprejemanja sodobne poezije oz. vsega novega. Tudi mladosti, konec koncev. Tistega ne-poveličevanega dela, ki s fizičnim telesom nima prav nič skupnega. Jenko je umrl malo pred svojim 34. rojstnim dnevom. Tudi jaz bom čez tri mesece dopolnila 34 let. Pa kaj, a ne ... Kakor koli obrnem, je ta starost v Jenkovih časih pomenila in izražala precej drugačne izzive in težave, ne glede na individualni kontekst, ki je obremenjen še s spolom, statusom in še čim, vendar to je že druga zgodba. V fizična leta sem se obregnila tudi za to, ker je bila medijska najava letošnjih Jenkovih nominirancev že v naslovu zaznamovana s starostjo ... V mojih otroških predstavah je bila starost povezana z izkušnostjo in zato sem si najraje slikala samo sebe kot babico na udobnem fotelju, ki zre skozi okno z mirom v srcu in modrostjo v očeh. Ta ideal še vedno živi v meni. Koliko je danes vredna izkušnja? Koliko si prisluhnemo? Iz srca sem hvaležna predvsem dvema izkušenejšima pesnikoma, ki sta mi prisluhnila že na začetku moje t. i. pesniške poti. Petru Semoliču, ki me je osvobodil grozljivo omejene samocenzure, in uredniku Branetu Mozetiču, ki je nato zajezil nepotrebne naplavine. In jih še vedno ... Vsi zasledujemo isto stvar, le da vsak specifičen čas (in prostor) omejuje naše zmožnosti uvida ..., po drugi strani pa prinaša nove možnosti razrešitve. V tem smislu je zame branje klasikov užitek ob zavedanju, da o določenih rečeh še niso spregovorili, ker se te še niso izoblikovale niti kot slutnje. V nejasnih prostorih me puščajo samo. Zato berem svoje pesniške kolege. In kjer sem še vedno sama, tam je čas za pisanje. In tako se sklenjuje krog med prej in potem in tistim, kar bo šele prišlo. Žal mi je, da ta krog včasih deluje, kakor da bi nekje lebdel mimo tistih, ki jih enako (ali še bolj) zadeva. Da je torej umetnost, ki je namenjena ljudem, namenjena le umetnikom samim. Ko sem svojemu ožjemu sorodstvu omenila nominacijo za Jenkovo nagrado, mi ni nihče čestital. Ko pa sem pred leti prejela pogodbo za nedoločen čas v javnem sektorju, so bili vsi navdušeni. Kaj to pove o naši družbi, mi verjetno ni več potrebno razlagati. Vesela sem, da obstajate ljudje, ki ste danes tu, ker vam očitno ni vseeno. In ja, marsikdo bi lahko bil ta trenutek na mojem mestu. Res da ne načrtovano, a pogledjte, tudi mene danes tukaj v resnici ni. Sem in nisem. Poezija je in je ni. Po mojem mnenju je poezija najskromnejši umetniški izraz človeka, a zato nič manj silovit. Le nekaj besed in slika je tu. Le nekaj besed in violina igra in plesalec pleše. Nikogar ni, čeprav je. V tej na videz prepisni drži besed in teles, ki za njimi stojijo, je velika moč. Hvala, ker ste ji prisluhnili v »Krogu«.

Kaja Teržan

21.10.2019, Kostarika